

[Mimi Stilling Jakobsen]

tigt, hvad man hører, at der er frygt for, at nogle af de centre, der er lavet af bedrifts-sundhedstjenesten rundt omkring, i givet fald vil blive slagtet, nedlagt, for at man kan lave en større central organisation? Det vil jeg meget gerne vide. Jeg synes, det er væsentligt på dette område at holde fast ved, at det er den enkelte virksomhed, der har ansvaret for, hvad der sættes i kraft af de fornødne ting på virksomheden. Så har man det kontrolorgan, der hedder arbejdstilsynet, der kommer ud og kontrollerer, at det er helt i orden, men det kan ikke være sådan, at man opbygger en stor central organisation, der skal rådgive, koordinere og alt muligt andet. Det er nærhedsprincippet, der er væsentligt her. Det er medarbejdere og ledelse på virksomheden, der skal finde ud af, hvordan man ordner problemerne. Det er ikke direktiver eller gode råd, jo, gode råd kan endda gå, men ikke pålæg andre steder fra, der er brug for.

Med hensyn til bekendtgørelsen om arbejdsudførelse hedder det jo smukt i § 38: »Arbejdet skal planlægges, tilrettelægges og udføres således, at det sikkerhedsmæssigt er fuldt forsvarligt.« Det lyder jo strålende. Problemet er bare, at når arbejdstilsynet går ud og giver et pålæg om et eller andet i en virksomhed med hjemmel i denne paragraf, kan det være svært at finde ud af, hvad det egentlig dækker. Det kan simpelt hen hjemle alt og ingenting, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han finder det rimeligt, at der kan gives påbud med hjemmel i denne bestemmelse.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse spørge, om ministeren kan bekræfte, at påbud ud fra vejledninger og anvisninger ikke er bindende for virksomheden. Det er klart, at når man taler om, at man skal undgå sammenstyrtnings- og eksplosionsfare, sygdomsmitte og brandfare, kan alle være med. Problemet er der, når man begynder at diskutere f.eks. psykisk arbejdsmiljø. Hvordan skal man afgrænse det problem? Hvem forringer hvis psykiske arbejdsmiljø? Hvis den sure chef hver eneste morgen gør livet surt for alle de ansatte, er det så det psykiske arbejdsmiljø, der bliver forringet? Det kunne man sikkert med god grund påstå, men det er grumme svært at give påbud her.

Jeg vil i øvrigt gerne høre, hvad ministeren mener om lærerforeningens henvendelse, men den er måske ikke sendt til arbejdsmini-

steren. Det har i hvert fald noget med arbejdsmiljøloven at gøre, at lærerne faktisk nogle steder føler sig så truede, når de kommer ind i en klasse, at de nu påberåber sig arbejdsmiljøloven.

Og så viser det sig jo alligevel, at nogle af de gener, der oftest bliver angivet som værende de værste, er sådan noget som dårlige arbejdsstillinger, træk og kulde. Derfor tror jeg, at nogle af de værste problemer måske lykkeligtvis er ryddet af vejen, men tilbage står vi med nogle, som er svære at afgrænse, for hvor kan man påvise, at man har en dårlig arbejdsstilling, eller at der er træk og kulde?

Med hensyn til bekendtgørelse om stoffer og materialer er der to problemer. Det første er: hvordan afgrænser man, hvilke stoffer der skal omfattes af den? For mig at se er det alle stoffer, dels de stoffer, som findes på den liste, der hedder grænseværdilisten, fra arbejdstilsynet, dels dem, der følger miljøministeriets regler om klassificering. Men er det rigtigt, at det i alt giver en gruppe stoffer på omkring 40.000, der nu skal registreres? Hertil kommer i givet fald blandingsstoffer, som der bare er mere end 2 pct. af en eller anden farlig opløsning i. Hvis det også skal gælde dem – og det vil jeg gerne spørge ministeren om det skal – er det jo et fuldstændig uover-skueligt antal stoffer, der nu skal ind i registreringer. Så kan man begynde med alle dispensationerne bagefter, og så er man ovre i de blå søm, speedmarkerne og alt det andet.

Det andet problem er det, der hedder substitutionsprincippet, hvor man siger, at et farligt stof skal erstattes af et mindre farligt, uanset om det farlige stof i øvrigt bliver behandlet på en måde, som er fuldt forsvarlig. Det princip vil jeg også godt bede om ministerens kommentar til. Kan det være rimeligt, når man i øvrigt opfylder de krav, der er stillet for omgang med farlige stoffer, krav, som vi i øvrigt fuldt ud kan sympatisere med?

Med hensyn til hovedbekendtgørelsen om arbejdsstedets indretning har det netop vrimglet med eksempler i pressen, og jeg har i modsætning til, hvad ministeren sagde, faktisk ikke taget stilling til nogen af dem. Jeg kan bare referere, at i det udkast, der foreligger, hedder det om denne berømmelige overdækning, at den enkelte arbejdsplads skal indrettes i arbejdsrum, medmindre arbejdets